У ребра б'є напівзрадливе серце,
Стікає час крізь пальці, мов пісок.
Я ще пружиню невгамовний крок,
Але в крижинах вже душі озерце.

Лишень небавом гулко відізветься
У жилах кров мереживом приток,
Й озону свіжого п'янкий ковток,
Немов вино, в легені увіллється.

Я стрепенусь, як перепел, тоді,
Забувши дні марудні і бліді,
І сила волі здибиться до бою.

Кудись пощезне сонна каламуть,
Немов роса на гілці сухостою,
І я добра нову шукаю путь.